Nr. 1. Kraków, dnia 1 stycznia 1922 r. Rocznik XLIII.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

dla stoł. król. miasta Krakowa.

Przedpłatę roczną 720 Marek składać można w biurach Komisarzy obwodowych.

STATUT EMERYTALNY

dla pracowników Gminy stoł. król. miasta Krakowa.

(Uchwała Rady miasta z 31 stycznia 1922 roku)
L. 2669/21 prez.

Rozdział I.

Postanowienia wstępne.

Art. 1.

Pracownicy Gminy stoł. król. miasta Krakowa otrzymują na starość, lub w razie niezdolności do służby, wdowy zaś i sieroty w razie śmierci po nich pozostałe, zaopatrzenie emerytalne na zasadach wyłuszczonych w niniejszych postanowieniach.

Art. 2.

Pracownikami Gminy stoł. król. m. Krakowa w rozumieniu niniejszych przepisów są: urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze (służba) Gminy stoł. król. miasta Krakowa.

Rozdział II.

Zaopatrzenie pracowników miejskich.

Art. 3.

Pracownik miejski mianowany na stałe, zgodnie z przepisami statutu stoł. król. m. Krakowa, otrzymuje dożywotnie uposażenie emerytalne po upływie conajmniej dziesięciu lat służby w Gminie stoł. król. m. Krakowa, o ile z powodu trwałej niezdolności do dalszego pełnienia obowiązków służbowych przechodzi w stan spoczynku.

Prawo to przysługuje pracownikowi miejskiemu, już po pięciu latach służby w Gminie stoł król. m. Krakowa, o ile stał się trwale niezdolny do pełnienia obowiązków służbowych z powodu choroby, lub kalectwa, nabytych bez rozmyślnej winy po wstąpieniu do służby miejskiej.

Prawo to przysługuje również pracownikowi miejskiemu bez względu na liczbę lat służby, jeżeli stał się do niej niezdolny wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego z powodu, lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

Nadzwyczajne uwzględnienie.

Art. 4.

Pracownikowi miejskiemu, który stał się niezdolny do służby wskutek paraliżu, utraty wzroku, pomięszania zmysłów, lub gruźlicy, dolicza się przy wymiarze uposażenia emerytalnego, w granicach art. 14 niniejszych przepisów, dziesięć lat czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej.

Taki sam okres czasu dolicza się pracownikowi miejskiemu, który stał się niezdolny do służby wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego z powodu, lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

Pracownikowi miejskiemu, który wskutek nieszczęśliwego wypadku doznanego z powodu, lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, utracił zdolność do jakiejkolwiek pracy zarobkowej, może Rada miejska przyznać uposażenie emerytalne w wyższym od normalnego wymiarze aż do pełnej wysokości uposażenia w służbie czynnej (art. 14), będącego podstawą do obliczenia emerytury.

Praktykantów w tych wypadkach traktuje się na równi z pracownikami mianowanymi na stałe.

Odprawa.

Art. 5.

Pracownik miejski, który przed uzyskaniem prawa do emerytury (art. 3 i 4) opuszcza służbę nie z powodu wydalenia, lub dobrowolnego wystąpienia ze służby, otrzymuje jednorazowe wynagrodzenie, które wynosi za czas służby od dwóch do pięciu lat jednoroczne, a za czas służby ponad pięć lat dwuletnie ostatnio pobierane uposażenie w służbie czynnej (z wyjątkiem dodatków funkcyjnych).

Przeniesienie w stan spoczynku.

A) Na prośbę.

Art. 6.

Przeniesienie w stan spoczynku i przyznanie emerytury następuje na prośbę pracownika miejskiego:

a) bez względu na wiek, jeżeli pracownik miejski z powodu ułomności fizycznych, lub umysłowych, stał się trwale niezdolny do służby;

b) bez względu na niezdolność do służby i czas służby, gdy przekroczył sześćdziesiąty rok życia;
c) pracownicy z akademickiem wykształceniem, bez względu na wiek, po ukończeniu 35 lat służby.

B) Z urzędu.

Art. 7.

Gmina miasta Krakowa może pracownika miejskiego z urzędu przenieść w stan spoczynku i przyznać emeryturę bez jego prośby:
a) gdy pracownik z powodu choroby samej, lub łącznie z urlopem dla poratowania zdrowia, dłużej niż rok nieprzerwanie nie pełnił służby. Za przerwę w powyższym jednorocznym okresie uważane będą tylko te czasokresy czynnej służby, które wynoszą conajmniej połowę czasu, spędzonego poprzednio poza służbą wskutek choroby, lub na urlopie dla poratowania zdrowia;
b) gdy z powodów, podanych w art. 6 punkt a), jest trwale niezdolny do prawidłowego pełnienia służby;
c) gdy przekroczył sześćdziesiąty rok życia i uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego (art. 14);
d) o ile pracownik miejski, pozostający w czasowym stanie nieczynnym, w przeciągu roku nie został powołany do służby czynnej.

Władze.

Art. 8.

Statut miejski i obowiązujące w tym przedmiocie uchwały Rady miasta postanawiają do kogo należy przeniesienie pracownika miejskiego w stan spoczynku.

Postępowanie.

A) Przy wniesieniu prośby.

Art. 9.

Pracownik miejski, ubiegający się o przeniesienie na emeryturę z powodów, wymienionych w art. 6 punkt a), poddany będzie badaniu lekarza miejskiego, w celu stwierdzenia przyczyny i stopnia niezdolności do służby. W wypadkach wątpliwych można poddać pracownika miejskiego badaniom innych lekarzy (specjalistów). Również pracownik miejski ma prawo prosić o poddanie go ponownemu badaniu lekarskiemu, o ile wynik pierwszego badania wypadnie dla niego niekorzystnie; odnośną prośbę powinien pracownik miejski wnieść w ciągu czternastu dni po zawiadomieniu go o wyniku pierwszego badania lekarskiego.

Przeciwko orzeczeniu, odrzucającemu prośbę o przeniesienie na emeryturę, służy prawo wniesienia w ciągu 30 dni zażalenia do Rady miejskiej.

B) Przy przeniesieniu w stan spoczynku z urzędu.

Art. 10.

O zamierzonem przeniesieniu pracownika miej. w stan spoczynku bez jego prośby, należy w wypadkach przewidzianych w art. 7 punkt a) i b) zawiadomić pracownika miejskiego na piśmie, z podaniem powodów i objaśnieniem, że w ciągu czternastu dni wolno mu wnieść zarzuty, co do których należy w razie potrzeby wdrożyć dochodzenia.

Przeciwko orzeczeniu o przeniesieniu w stan spoczynku przysługuje pracownikowi miejskiemu, który wniósł w oznaczonym terminie zarzuty, w ciągu trzydziestu dni zażalenie do Rady miasta.

Przyznanie i asygnowanie uposażeń emerytalnych.

Art. 11.

Przyznanie i wypłatę uposażeń emerytalnych, przypadających według przepisów niniejszych, zarządza Prezydent miasta.

Przeciwko nieprzyznaniu uposażenia emerytalnego, jak również ustaleniu wysokości uposażenia, służy pracownikowi miejskiemu prawo wniesienia w ciągu sześćdziesięciu dni zażalenia do Rady miejskiej.

Terminy.

Art. 12.

Bieg terminów przewidzianych w art. 9, 10 i 11 rozpoczyna się z dniem następującym po dniu doręczenia zawiadomienia, lub orzeczenia.

Nadzwyczajne zaopatrzenia (dary z łaski).

Art. 13.

Postanowienia artykułów 3 do 12 nie stosują się do wypadków przyznawania nadzwyczajnych zaopatrzeń (darów w drodze łaski), co do których decyduje wedle swobodnej oceny Rada miejska.

Podstawy wymiaru.

Art. 14.

Podstawą do wymierzenia uposażenia emerytalnego, jest płaca zasadnicza, wraz z dodatkiem za wysługę lat, za studja wyższe i za kierownictwo.

Podstawą do wymierzenia uposażenia emerytalnego u praktykantów jest ich wynagrodzenie bez dodatków.

Uposażenie emerytalne pracowników miejskich, wynosi po ukończeniu dziesięciu lat służby czterdzieści procent (40%), wzrasta za każdy następny rok służby o dwa całe cztery dziesiętne procent (2·4%), w każdym jednak razie nie może przenosić 100% uposażenia w czynnej służbie, służącego za podstawę do wymiaru uposażenia emerytalnego.

Czas służby.

Art. 15.

Czas służby, podlegający normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej, liczy się od dnia rozpoczęcia służby.

Do tego czasu służby dolicza się nadto:
a) czas służby, spędzony w stałej służbie państwowej;
b) czas przebyty w czasowym stanie spoczynku;

c) czas czynnej służby w wojsku polskiem, o ile urzędnik nie spełnił jej równocześnie z już policzalną służbą cywilną;

d) czas spędzony w stałej służbie samorządowej. Rada miasta może wyjątkowo zaliczyć do wysługi emerytalnej także czas spędzony w służbie Gminy m. Krakowa, w charakterze pracownika kontraktowego.

Przy ostatecznem obliczeniu lat wysługi emerytalnej nie uwzględnia się części roku do sześciu miesięcy włącznie, natomiast okres przekraczający czas sześciu miesięcy liczy się jako pełny rok.

Art. 16.

Czasu służby, spędzonego przed ukończeniem osiemnastu lat życia, nie zalicza się do wysługi emerytalnej.

Termin poboru.

Art. 17.

Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego, rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zarządzeniu wstrzymania wypłaty uposażenia w służbie czynnej.

Uposażenie emerytalne płatne jest w równych ratach miesięcznych z góry.

Wygaśnięcie prawa poboru.

Art. 18.

Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego gaśnie w razie śmierci emeryta, a nadto:

a) gdy emeryt, przeniesiony na emeryturę w myśl art. 6 punkt a) i art. 7 punkt a), b) i d), odmówi przyjęcia ofiarowanej mu ponownie posady w Gminie równego, albo wyższego stopnia służbowego, (stopnia płacy) grupy uposażenia. W wypadkach art. 6 punkt a) i art. 7 punkt a) i b) należy poprzednio skonstatować urzędownie powrót zdolności do pełnienia obowiązków służbowych;

b) gdy emeryt został prawomocnie skazany za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego, względnie prawa do uposażenia emerytalnego.

Utrata prawa poboru emerytury w wypadkach pod a) i b) wymienionych, jak niemniej oddalenie pracownika miejskiego z powodu innych przekroczeń służbowych, o ile przekroczenie nie było popełnione z chęci zysku, lub na szkodę Gminy m. Krakowa, nie pozbawia niewinnych żonę i dzieci prawa do zaopatrzenia wdowiego, względnie sierocego.

Zawieszenie prawa poboru.

Art. 19.

Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego zawiesza się w wypadkach:

a) otrzymania przez emeryta za jego zgodą ponownie jakiegokolwiek stanowiska w służbie państwowej, lub samorządowej, do którego przywiązane jest stałe roczne uposażenie, na czas pobierania tego uposażenia;

b) przebywania dobrowolnego bez zezwolenia Prezydenta miasta dłużej, niż pół roku poza granicami państwa, na czas takiego pobytu za granicą;

c) utraty obywatelstwa polskiego do chwili ponownego odzyskania tego obywatelstwa.

W wypadkach pod a) emeryt pobierać może tylko tę część uposażenia emerytalnego, które wraz z wynagrodzeniem przez niego pobieranem nie przewyższa uposażenia przywiązanego do stanowiska piastowanego ostatnio przez emeryta w służbie czynnej Gminy.

Powołanie do służby wojskowej.

Art. 20.

Do emeryta, powołanego do czynnej służby wojskowej, stosować należy analogicznie postanowienia obowiązujących przepisów o poborach i stosunkach służbowych pracowników miejskich, powołanych do czynnej służby wojskowej z powodu mobilizacji.

Rozdział III.

Zaopatrzenie wdów i sierót.

Uprawnienie.

Art. 21.

Wdowy, tudzież pozostałe po pracownikach miejskich dzieci ślubne i uprawnione, otrzymują pensje wdowie i sieroce według norm podanych w następnych artykułach, o ile funkcjonarjusz miejski w chwili śmierci pobierał uposażenie emerytalne, lub miał prawo do niego.

Wysokość.

Art. 22.

Pensja wdowia po pracowniku miejskim wynosi pięćdziesiąt procent (50%) kwoty tego uposażenia emerytalnego, które zmarły pracownik pobierał, lub też tego, do którego miałby prawo w chwili śmierci według zasad niniejszych przepisów.

Uprawnienie sieroce.

a) po ojcu.

Art. 23.

Prawo do zaopatrzenia sierocego nabywa się po ojcu. Zaopatrzenie to wynosi:

a) dla każdego dziecka, którego matka żyje i w chwili śmierci pracownika miejskiego miała prawo do pensji wdowiej, jedną czwartą część pensji wdowiej;

b) dla dziecka, którego matka już nie żyje, lub też w chwili śmierci męża nie miała prawa do pensji wdowiej, albo też później to prawo utraciła — połowę pensji wdowiej.

O ile matka nie pobiera pensji wdowiej z powodu zajmowania stanowiska w służbie państwowej, Gminy m. Krakowa, lub innej autonomicznej, to sierotom służy prawo do zaopatrzenia według postanowień punktu a), artykułu niniejszego.

b) po matce.

Art. 24.

Prawo do zaopatrzenia sierocego może być również nabyte po matce, o ile była stale mianowanym pracownikiem miejskim, jednak tylko w następujących wypadkach:

a) gdy zaopatrzenie, nabyte ewentualnie po ojcu pracowniku miejskim jest niższe od zaopatrzenia, jakieby służyło sierocie po matce;

b) gdy sieroty nie mają po ojcu żadnego zaopatrzenia z funduszów publicznych i

c) gdy ojciec żyje, lecz nie zdolny do pracy i nie może zapewnić dzieciom utrzymania.

Zaopatrzenie po matce wynosi na każde dziecko jedną czwartą część jej uposażenia emerytalnego.

W wypadkach przewidzianych w punkcie a), prawo do zaopatrzenia sierocego po ojcu gaśnie.

Gdy zaopatrzenie przysługujące sierotom z funduszów innych (nie gminnych) jest niższe, niż jakieby im przypadało po matce, należy się sierotom jedynie różnica.

Maksimum zaopatrzenia wdowiego i sierocego.

Art. 25.

Suma zaopatrzenia sierocego bez względu na ilość dzieci nie może ani sama, ani łącznie z pensją wdowią przekraczać wysokości uposażenia emerytalnego, które zmarły pracownik miejski faktycznie pobierał, lub do którego miałby prawo w chwili śmierci.

Art. 26.

O ile pracownik miejski zmarł wskutek nieszczęśliwego wypadku, któremu uległ z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, oblicza się wysokość pensji wdowiej i sierocej według art. 23 i 24 przy zastosowaniu postanowień art. 4 ust. 1 i 2, a w razie okoliczności zasługujących na szczególniejsze uwzględnienie, przy zastosowaniu art. 4 ust. 3.

Przyznawanie i asygnowanie pensji wdowiej i sierocej

Art. 27.

Przyznawanie i wypłatę pensji wdowich i sierocych zarządza Prezydent miasta.

Art. 28.

Postanowienia art. 11 i 12 mają analogiczne zastosowanie również do wdów i sierot po pracownikach miejskich.

Brak uprawnienia do pensji wdowiej i sierocej.

Art. 29.

Wdowa nie ma prawa do pensji:

a) jeżeli małżeństwo zostało zawarte przez emeryta;

b) jeżeli wspólność małżeńska została sądownie rozdzielona bez obowiązku męża do utrzymania żony.

Dzieci pozostałe z małżeństwa emeryta, nie mają prawa do zaopatrzenia sierocego.

Początek uprawnienia do pensji wdowiej i sierocej.

Art. 30.

Prawo do otrzymywania pensji wdowiej i sierocej rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca, następującego po tym miesiącu, za który zmarły pracownik miejski pobrał ostatnio należne mu uposażenie w służbie czynnej (uposażenie emerytalne) a dla sierót, które przyszły na świat po tym terminie od pierwszego dnia miesiąca, w którym się urodziły. Wypłata pensji wdowiej, lub sierocej następuje za zgłoszeniem się uprawnionego.

O ile przyznanie pensji wdowiej, lub sierocej nie zostało zgłoszone w ciągu jednego roku od dnia śmierci męża, względnie ojca, lub matki, należy przyznać pensję wdowią i sierocą od dnia zgłoszenia, od terminu zaś ustalonego w ustępie pierwszym niniejszego artykułu wtedy, jeżeli osoby uprawnione wykażą, iż zaszły ważne okoliczności, które uniemożliwiły im wcześniejsze żądanie zaopatrzenia.

Czas i sposób płatności.

Art. 31.

Pensje wdowie i zaopatrzenia sieroce płatne są z góry w równych ratach miesięcznych w sposób osobnymi przepisami ustanowiony.

Ponowne zamążpójście.

Art. 32.

W razie ponownego zamążpójścia wdowa, o ile nie zastrzeże sobie przed ponownem zamążpójściem prawa do przyznanej jej pensji na wypadek powtórnego owdowienia, traci prawo do pensji wdowiej i otrzymuje odprawę jednorazową w wysokości trzechletniej pensji wdowiej.

Gdy wdowa nabędzie prawo do pensji wdowiej z ponownego małżeństwa, otrzymuje w razie powtórnego owdowienia, o ile zgłosiła zastrzeżenie, przewidziane w ustępie pierwszym tego artykułu, a powtórnie wyszła za mąż również za pracownika miejskiego, tę pensję wdowią, która jest wyższa, a o ile otrzymała zasiłek, pensję wdowią, przysługującą z tytułu ponownego małżeństwa.

Gdy wdowa po pracowniku miejskim w razie powtórnego owdowienia pobiera pensję wdowią z innych funduszów (państwowych, lub samorządowych) otrzymuje w wypadku, gdyby ta druga pensja wdowia była niższa, niż pensja, jakaby jej przypadała z pierwszego małżeństwa, a to o ile zastrzegła sobie prawo do przyznania jej pensji wdowiej, na wypadek powtórnego owdowienia, uzupełnienie z funduszów gminnych do wysokości przypadającej jej po pierwszym mężu (pracowniku miejskim) pensji wdowiej. O ile w ostatnim wypadku pobrała jednorazową odprawę, traci prawo do pensji wdowiej, lub jakiegokolwiek wyrównania z funduszów gminnych.

Zgaśnięcie prawa do pensji wdowiej lub sierocej.

Art. 33.

Prawo do pensji wdowiej, względnie sierocej gaśnie:

a) w razie śmierci wdowy, lub sieroty po upływie tego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła;

b) w razie ukończenia przez sierotę ośmnastego roku życia, zawarcia związku małżeńskiego przez sierotę, lub wcześniejszego zaopatrzenia;

c) gdy wdowa, względnie sierota, została prawomocnie skazana za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą utratę prawa do zaopatrzenia wdowiego, względnie sierocego.

W razie wykazanego odbywania studjów w zakładach naukowych, zaopatrzenie sieroce wypłaca się z powyższemi zastrzeżeniami do ukończenia studjów, najdłużej jednak do ukończenia lat 24.

W razie zupełnej niezdolności do pracy wskutek kalectwa fizycznego, lub umysłowego, dalej nieuleczalnej choroby, sierota po pracowniku miejskim ma prawo do zaopatrzenia sierocego także po ukończeniu ośmnastu lat życia, nawet dożywotnio.

Zawieszenie prawa poboru.

Art. 34.

Prawo do pobierania pensji wdowiej, lub sierocej zawiesza się wskutek:

a) dobrowolnego przebywania bez zezwolenia Prezydenta miasta dłużej, niż przez pół roku za granicą państwa, a to na czas pobytu za granicą;

b) utraty obywatelstwa polskiego do chwili ponownego uzyskania;

c) zajmowania w służbie publicznej (państwowej, autonomicznej) posady, do której przywiązane jest uposażenie stałe wyższe od pensji wdowiej, lub uposażenia sierocego.

Prawo poboru pensji sierocej zawiesza się również na czas uwzględnienia sieroty przy wymiarze dodatku drożyźnianego do płacy ewentualnego ojczyma, lub macochy.

Prawo wyboru zaopatrzenia emerytalnego.

Art. 35.

Wdowa po pracowniku miejskim, która z tytułu zajmowania przez nią samą stanowiska w służbie gminnej, nabyła prawa emerytalne, ma prawo wyboru między pobieraniem albo uposażenia emerytalnego, albo pensji wdowiej.

Odprawa.

Art. 36.

Wdowa po pracowniku miejskim, który zmarł w czynnej służbie przez uzyskaniem prawa do emerytury, otrzymuje dla siebie i ewentualnych dzieci, o ile sama nie jest pracownikiem miejskim, lub państwowym, lub nie pobiera emerytury, jednorazowy zasiłek w wysokości połowy kwoty rocznego uposażenia w służbie czynnej, pobieranego ostatnio przez zmarłego.

Zupełne sieroty w wieku poniżej ośmnastu lat, otrzymują zasiłek w tej samej wysokości po ojcu lub matce, o ile ci nie nabyli prawa do emerytury.

Taki sam zasiłek należy przyznać zupełnej sierocie w wypadku określonym w art. 33, ustęp przedostatni, a można przyznać w wypadkach, określonych w ustępie ostatnim cytowanego artykułu.

Jeżeli pozostało więcej sierot po ojcu i matce, zasiłek, o którym mowa w ust. 2, należy się im łącznie bez względu na ich ilość.

Pośmiertne.

Art. 37.

Wdowie po pracowniku miejskim, zmarłym w czynnej służbie, albo na emeryturze, należy się niezależnie od zaopatrzenia, przewidzianego w artykułach 21, 22, 30, pośmiertne w wysokości trzymiesięcznego pełnego uposażenia w służbie czynnej, lub na emeryturze, pobieranego ostatnio przez zmarłego.

Pośmiertne w tej samej wysokości należy się ślubnym i uprawnionym dzieciom, o ile matka w chwili śmierci ojca nie żyła z nim we wspólności małżeńskiej, lub wcześnie zmarła.

Pod temi samemi warunkami przyznaje się pośmiertne wdowcowi, względnie ślubnym i uprawnionym dzieciom po pracowniku kobiecie.

W braku wyżej wymienionych członków rodziny, ma być pośmiertne do tej samej wysokości przyznane również dalszym krewnym, lub też innym osobom, na pokrycie kosztów leczenia i pogrzebu, o ile zmarły nie zostawił dostatecznego ruchomego, lub nieruchomego majątku.

Podstawy wymiaru.

Art. 38.

Uposażenie emerytalne, zaopatrzenie wdowie i sieroce przyznaje się i oblicza na podstawie dat, zawartych w aktach osobowych.

O ile pracownik miejski, względnie wdowa po nim i sieroty roszczą sobie prawo do uposażenia emerytalnego lub zaopatrzenia wdowiego i sierocego wyższego, aniżeli wynika to z dat zawartych w aktach osobowych, mają udowodnić żądanie stosownymi dokumentami.

Pracownik miejski, jak i wdowa i sieroty po nim otrzymują powyższe uposażenie emerytalne, względnie zaopatrzenie wdowie i sieroce z chwilą zgłoszenia i wykazania do tego prawa.

Za czas nieobjęty obliczeniem z powodu wadliwego, lub nieprawdziwego wpisu do akt osobowych, wdowy i sieroty otrzymają różnicę zawsze, sam zaś pracownik miejski w tym wypadku, gdy nie ponosi winy wadliwego, lub nieprawdziwego wpisu.

Art. 39.

Wszelkie nowe przepisy o uposażeniu pracowników miejskich, pociągające za sobą zmianę wysokości ich uposażenia, będą automatycznie w sposób odpowiedni stosowane przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego.

Rozdział IV.

Przepisy przechodnie.

Emeryci.

Art. 40.

Emerytowani pracownicy miejscy, którzy przeszli w stan spoczynku przed dniem 1 lipca 1920 r., otrzymują uposażenie emerytalne w wysokości, jaka wedle lat służby należałaby się im według zasad przepisów niniejszych, od płacy zasadniczej w służbie czynnej, przywiązanej do tego stopnia służbowego, względnie stopnia płacy, któremu cyfrowo odpowiada przysługująca im w czasie, gdy z czynnej służby w gminie m. Krakowa przechodzili w stan spoczynku, klasa rangi, względnie płacy.

Tak wymierzone uposażenie emerytalne, wraz z dodatkiem drożyźnianym, nie może być niższe od przysługujących na zasadzie dotychczasowych przepisów pracownikom miejskim w stanie spoczynku pozostającym poborów emerytalnych wraz z dodatkami drożyźnianymi.

Wdowy i sieroty.

Art. 41.

Wdowy i sieroty po pracownikach miejskich' którzy przeszli w stan spoczynku, lub zmarli przed dniem 1 lipca 1920 r., otrzymują pensję wdowią, lub sierocą na zasadzie art. 21 i następnych ustawy niniejszej. Za podstawę wymiaru pensji wdowiej i sierocej służy ta kwota, którą otrzymałby mąż, względnie ojciec, tytułem uposażenia emerytalnego w myśl art. 40 niniejszych przepisów. Tak wymierzona pensja wdowia, względnie sieroca, wraz z dodatkiem drożyźnianym, nie może być niższa, od pobieranego już na zasadzie dotychczas obowiązujących przepisów, zaopatrzenia wdowiego, lub sierocego, łącznie z dodatkiem drożyźnianym.

Dodatki drożyźniane.

Art. 42.

Na czas pobierania przez pracowników miejskich w służbie czynnej dodatku drożyźnianego, przyznaje się dodatek drożyźniany, również emerytom, tudzież wdowom i sierotom po pracownikach miejskich i emerytach.

Dodatek drożyźniany wymierza się:

a) emerytom według norm art. 14 od każdoczesnego przypadającego na dany stopień służbowy, względnie płacy dodatku drożyźnianego dla funkcjonarjuszy miejskich w czynnej służbie, w stosunku, w jakim do płacy pobierają emeryturę; nie wyższym jednak od stawki dla małej rodziny;

b) wdowom w wysokości 50% dodatku drożyźnianego, przypadającego na emeryturę zmarłego męża;

c) sierotom w wysokości $^1/_4$ względnie $^1/_2$ (art. 23 i 24) dodatku drożyźnianego, przypadającego matce.

Postanowienia art. 19 ust. ostatni, 24 ust. ostatni, 32 ust. 2 i 39 mają analogiczne zastosowanie i przy wymiarze dodatków drożyźnianych emerytom, wdowom i sierotom po pracownikach miejskich.

Pośmiertne.

Art. 43.

Wdowom i sierotom po emerytach miejskich, należy się pośmiertne w wysokości trzymiesięcznej emerytury z dodatkami drożyźnianymi zmarłego. Dalsze postanowienia art. 38 stosuje się w tym wypadku analogicznie.

Utrata prawa do emerytury, pensji wdowiej, lub sierocej.

Art. 44.

Emeryt (wdowa, sierota), który dowodnie w sposób podstępny, przez wprowadzenie Gminy w błąd, uzyskał emeryturę, pensję wdowią, zaopatrzenie sieroce, zasiłek, dodatek drożyźniany względnie pośmiertne, lub wymiar ich wyższy od przyznanego postanowieniami niniejszej ustawy, traci prawo do emerytury, pensji, zaopatrzenia, zasiłku, dodatku drożyźnianego, lub pośmiertnego.

Postanowienie to w niczem nie umniejsza odpowiedzialności karnej, przewidzianej właściwemi ustawami.

Art. 45.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie, z dniem 1 października 1921 roku.

Z chwilą wejścia w życie przepisów niniejszych, tracą moc dotychczas w Gminie stoł. król. m. Krakowa obowiązujące przepisy, wydane w przedmiocie zaopatrzenia emerytalnego pracowników miejskich, oraz wdów i sierót po nich pozostałych, a to o ile dotyczą przedmiotów niniejszymi postanowieniami unormowanych.

Przepisy niniejsze nie naruszają jednak w niczem korzystniejszych praw przez pracowników miejskich w stałej służbie Gminy będących już nabytych.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta miasta z dnia 7 lutego 1922 r., L. 75/22, w przedmiocie **wykonania postanowień statutu emerytalnego** dla pracowników Gminy miasta Krakowa (uchwały Rady m. z dnia 31 stycznia 1922 r. L. 2669/21 prez.)

Na zasadzie postanowienia art. II. uchwały Rady m. z dnia 31 stycznia 1922, L. 2669/21 prez. zarządzam co następuje:

§ 1.

Pracownik miejski otrzymuje dożywotnią emeryturę z powodu trwałej niezdolności do dalszego pełnienia obowiązków służbowych, z reguły po upływie conajmniej 10 lat służby.

Wyjątki od tej zasady określone są w art. 3 statutu emerytalnego, który przyznaje emeryturę pod pewnymi warunkami już po 5 latach służby, a w razie nieszczęśliwego wypadku doznanego z powodu, lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, nawet bez względu na liczbę lat służby.

Wymienione w art. 4 powody niezdolności do służby tj. paraliż, utrata wzroku, pomieszanie zmysłów i gruźlica same przez się mają wpływ tylko na wysokość zaopatrzenia emerytalnego (emerytury, pensji wdowiej i sierocej), a nie na uzasadnienie roszczenia do zaopatrzenia. W tych wszystkich wypadkach należy przyznać uposażenie emerytalne z doliczeniem 10 lat służby tylko w takim razie, jeżeli pracownik w chwili przeniesienia na emeryturę miał już w myśl art. 3 prawo do emerytury.

§ 2.

Pracownika można przenieść z urzędu w stan spoczynku z powodów podanych w art. 7 lit. b. po poprzedniem stwierdzeniu przez lekarza miejskiego jego niezdolności do służby.

§ 3.

Jeżeli koniec terminów, przewidzianych w art. 9, 10 i 11, przypadnie na niedzielę, lub święto uroczyste, kończy się termin następnego dnia powszedniego.

Dni biegu pocztowego nie wlicza się do terminu.

§ 4.

Podlegający wliczeniu w myśl art. 14 do podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego dodatek za kierownictwo, należy doliczyć w każdym razie, gdy pracownik przechodzi na emeryturę ze stanowiska, na którem pobierał dodatek, choćby z powodu choroby, delegacji urzędowej, wyjątkowego urlopu itp. dodatku tego czasowo w chwili przeniesienia na emeryturę nie pobierał.

Natomiast nie zalicza się dodatku za kierownictwo u pracownika, któremu powierzono tylko zastępczo, lub przejściowo dane stanowisko, choćby dodatek ten w chwili przeniesienia na emeryturę rzeczywiście pobierał.

W wypadkach przejścia na emeryturę w myśl art. 3 ust. 2 i 3 należy pracownika traktować tak, jakby wysłużył 10 lat.

§ 5.

Prawo do przejścia w stan spoczynku i do pełnej emerytury po myśli art. 6 ust. c. uzasadniają lata policzalne do emerytury według art. 15, tudzież na podstawie szczegółowych uchwał Rady miejskiej.

Za policzalną po myśli art. 15 statutu emerytalnego do wysługi emerytalnej służbę państwową, lub samorządową, uważa się stałą służbę w charakterze urzędnika (praktykanta), przy władzach państwowych, lub samorządowych, nie zaś prowizoryczne zatrudnienie, choćby dłuższy okres czasu trwające.

§ 6.

Wdowa po pracowniku *zmarłym w czynnej służbie* otrzymuje pensję wdowią w wysokości 50% tego uposażenia emerytalnego, do którego zmarły mąż w chwili śmierci miałby prawo wedle zasad statutu emerytalnego.

Jeżeli śmierć męża nastąpiła przed wysłużeniem 10 lat, jednak po wysłużeniu conajmniej 5 lat służby gminnej, należy przyznać pensję wdowią, chyba, że da się stwierdzić, iż śmierć nie nastąpiła z powodu choroby, lub kalectwa, nabytych bez własnej umyślnej winy po wstąpieniu do służby gminnej.

W wypadku przewidzianym w art. 3. ust. 2. i 3, należy traktować pozostałą wdowę tak, jakby mąż jej wysłużył lat 10.

§ 7.

Gdyby suma zaopatrzenia sierocego czy to sama, czy to łącznie z pensją wdowią przekraczała wysokość uposażenia emerytalnego, które zmarły pracownik miejski faktycznie pobierał, lub do którego miałby prawo w chwili śmierci, należy pensję sierocą dla każdej sieroty w równej mierze stosunkowo obniżyć na tak długo, aż wskutek wyjścia z prawa zaopatrzenia wdowy, względnie jednej, lub więcej sierot, pensja sieroca nie osiągnie znowu wysokości podanej w art. 24.

To samo odnosi się do dodatku drożyźnianego, pobieranego przez sieroty w myśl art. 42.

§ 8.

Na czas zajmowania jakiegokolwiek stanowiska w służbie państwowej, Gminy m. Krakowa, lub obcej samorządowej, połączonego ze stałem uposażeniem, zawiesza się pensję wdowią, względnie sierocą, o ile uposażenie to jest wyższe od przyznanego zaopatrzenia wdowiego, względnie sierocego.

§ 9.

Pensję sierocą wypłaca się z zastrzeżeniami zawartemi w art. 34 i 35 do końca tego miesiąca, w którym sierota kończy 18-ty rok życia. — Utrata, lub zawieszenie prawa poboru pensji wdowiej po stronie matki, nie ma wpływu na pobór pensji sierocińskiej, którą należy nadal normalnie asygnować do rąk opiekuna.

W razie odbywania studjów w zakładach naukowych, która to okoliczność winna być z początkiem każdego roku szkolnego poświadczeniem wpisu w odnośnym zakładzie stwierdzona, przedłuża się wypłatę pensji sierocej na okres jednego roku szkolnego do końca września, najdłużej jednak do końca tego miesiąca, w którym sierota kończy 24 rok życia.

§ 10.

Pośmiertne w wysokości 3-miesięcznego pełnego uposażenia w służbie czynnej, lub na emeryturze, należy się przedewszystkiem pozostałej wdowie.

W wypadku, gdy wdowa w chwili śmierci męża nie żyła, należy się pośmiertne w tej samej wysokości dzieciom, bez względu na to, czy zmarły pozostawił jakikolwiek ruchomy, lub nieruchomy majątek.

Wspólność małżeńska, w zrozumieniu statutu emerytalnego, zachodzi także wtedy, gdy małżonkowie żyli czasowo oddzielnie z powodu wychowania dzieci, z powodu braku odpowiedniego mieszkania i innych

podobnych powodów, niezależnych od ich osobistych stosunków.

O ile wdowa w chwili śmierci męża nie żyła, lub nie pozostawała z nim we wspólności małżeńskiej i zmarły nie pozostawił dzieci, a dalsi krewni, lub inne osoby poniosły koszta leczenia i pogrzebu, może być im przyznane pośmiertne, aż do wysokości rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, względnie zapłacić się mających kosztów w granicach 3-miesięcznego pełnego uposażenia zmarłego, ale tylko o tyle, o ile koszta te nie znalazły pokrycia częściowo, lub w całości w pozostałym ruchomym, lub nieruchomym majątku.

Pośmiertne po pracowniku zmarłym w czynnej służbie, należy się bez względu na to, czy tenże w chwili śmierci miał prawo do emerytury czy nie, jeżeli tylko był mianowanym stale, lub z zastrzeżeniem stabilizacji.

§ 11.

W celu uzyskania pośmiertnego, petenci winni dołączyć do podania:

a) wdowa — metrykę śmierci męża i metrykę ślubu, oraz poświadczenie odnośnego urzędu parafjalnego względnie metrykalnego, stwierdzające wspólność pożycia małżeńskiego;

b) dzieci — metrykę śmierci i metrykę urodzenia, wreszcie

c) dalsi krewni, lub inne osoby, prócz metryki śmierci, nadto rachunek poniesionych względnie wykazanych do zapłaty kosztów leczenia i pogrzebu, tudzież odpis sądowego aktu zejścia, stwierdzający, że zgasły nie pozostawił ani uprawnionej wdowy względnie dzieci, ani majątku dostatecznego do pokrycia kosztów ostatniej choroby i pogrzebu.

§ 12.

Ażeby wymierzyć emeryturę według art. 41, przeniesionemu w stan spoczynku przed 1 lipca 1920 pracownikowi miejskiemu, należy danego emeryta zaliczyć do jednego z XII. stopni służbowych, względnie do jednego z 9 stopni płacy, ustanowionych uchwałą Rady miejskiej z 11 listopada 1920, L. 4925/20 prez., a za podstawę wymiaru należy przyjąć uposażenie w służbie czynnej, któreby się pracownikowi miejskiemu wedle piastowanej przez niego klasy rangi, względnie klasy płacy należało, gdyby wymieniona uchwała Rady miejskiej i statut emerytalny obowiązywały już w chwili przeniesienia go na emeryturę.

Czas służby należy przyjąć w rozmiarze ustalonym przy pierwszym wymiarze emerytury, a następnie ustalić w sposób unormowany postanowieniami art. 13 i 14 statutu emerytalnego uposażenie emerytalne od poborów w myśl art. 14 statutu do wymiaru emerytury policzalnych.

Gdyby uposażenie to wraz z dodatkiem drożyźnianym było niższe od pobieranej dotąd emerytury wraz z dodatkami drożyźnianymi, wymierzonej na zasadzie przepisów statutu emerytalnego, oraz uchwał Rady miejskiej, odnoszących się do emerytów, którzy przeszli w stan spoczynku przed 1 lipca 1920 r., należy różnicę dopłacać tak długo, aż wskutek podwyższenia dodatku drożyźnianego nowa emerytura nie osiągnie conajmniej wysokości dawnego uposażenia emerytalnego.

§ 13.

Dla pracowników miej., którzy przeszli w stan spoczynku przed 1 lipca 1920 r., względnie dla pozostałych po nich rodzin, oblicza się zaopatrzenie emerytalne w myśl przepisów art. 40 i 41 statutu emerytalnego, przyczem:

a) podstawą wymiaru ma być płaca zasadnicza i dodatek za wysługę lat;

b) procentowy wymiar odsetek, jaki tytułem zaopatrzenia emerytalnego ma przypaść z kwoty, będącej podstawą wymiaru, obliczony być winien wedle czasu policzonego przy pierwszym wymiarze emerytury, (bez dodatkowego policzenia lat służby prowizorycznej, obcej, wojskowej, czasu służby wojennej, lub wypadków przewidzianych w art. 4). Pracownicy ci zatrzymują prawo obliczenia procentów emerytury z art. 2 statutu z roku 1902 względnie 1914.

§ 14.

Pracownikom miejskim, którzy przeszli w stan spoczynku na zasadzie uchwały Rady miejskiej z 11 listopada 1920, L. 4925/20 prez., przy obliczeniu nowych uposażeń emerytalnych należy:

a) utrzymać dotychczasowe procentowe obliczenie tychże uposażeń wedle lat służby w myśl postanowień art. 2 statutu emerytalnego z r. 1902 względnie 1914;

b) doliczyć do podstawy wymiaru emerytury dodatek za kierownictwo i studja tym, którym przy pierwszym wymiarze emerytury dodatki powyższe uwzględnione;

c) przyjąć za zasadę co do pensji sierocej postanowienie art. 23 i 30 statutu emerytalnego zarówno co do podstawy wymiaru jak i czasu trwania.

§ 15.

Dodatek drożyźniany dla emerytów oblicza się wedle norm w art. 42 podanych, w tym samym stosunku procentowym, zależnym od ilości lat służby (art. 14) co i samo uposażenie emerytalne.

Dodatek drożyźniany należy się emerytowi wedle stawki dla małej rodziny tylko wtedy, jeżeli ma na swem utrzymaniu przynajmniej jednego członka rodziny; kogo należy uważać za członka rodziny i pod jakimi warunkami określa art. 5 ustawy państwowej z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. u. Rzp. Nr. 65 poz. 429), oraz art. 15 i 16 rozp. Rady Min. z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. u. Rzp. Nr. 77 poz. 521).

Wdowie należy się dodatek drożyźniany w wysokości 50% dodatku drożyźnianego przypadającego na emeryturę zmarłego męża, obliczonego zawsze wedle stawki dla małej rodziny.

§ 16.

Wymiar nowych zaopatrzeń emerytalnych przeprowadzi Biuro prezyd. w porozumieniu z miejską Izbą obrach. po myśli art. 41 i 42 z urzędu na podstawie aktów osobowych i zapisków w księgach likwidacyjnych, a ewentualnie w braku tychże na podstawie dostar-

czonych przez interesowane osoby dokumentów, przyczem odnośnie do każdego wymiaru emerytury (pensji wdowiej i sierocej) sporządzi Biuro prezydjalne w porozumieniu z miejską Izbą obrachunkową, osobne przypomnienie urzędowe, oraz tabelę pensyjną na osobno do tego przygotowanych drukach.

§ 17.

Wynikające z obliczenia tak uposażenia emerytalnego (pensji wdowiej i sierocej) jak i dodatku drożyźnianego ułamki marek zaokrągla się w górę do pełnej marki.

§ 18.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z chwilą wejścia w moc prawną statutu emerytalnego dla pracowników Gminy miasta Krakowa.

Prezydent miasta Krakowa.

L. 2439/21 VII. Kraków, 16 stycznia 1922 r.

AKT FUNDACYJNY

fundacji Wiceprezydenta miasta inż. Karola Rollego ku żywieniu ubogich dzieci.

Wiceprez. miasta inżynier Karol Rolle, złożył w Kasie miejskiej dwadzieścia sztuk polskiej 4% pożyczki premjowej z roku 1920, łącznej nominalnej wartości dwadzieścia tysięcy marek pol., oświadczając w piśmie z dnia 15 października 1920 r. do Magistratu wystosowanem, co następuje:

„Z marek prezencyjnych, wypłacanych mi przez różne Stowarzyszenia, w których zasiadam z tej racji, że jestem wiceprezydentem miasta, składam fundusik, za który zakupić się ma polską pożyczkę premjową. Papiery te mają stanowić fundusz wieczysty, a procenta od nich mają być corocznie wstawione do budżetu miejskiego i przeznaczone na żywienie dzieci w specjalnych kuchniach szkolnych, albo w kolonjach lub ochronkach“.

Zarząd powyższej fundacji przekazał fundator Gminie m. Krakowa, która uchwałą Rady miejskiej z dnia 6 maja 1921, zarząd ten przyjęła.

Celem wprowadzenia w życie tej fundacji, zeznaje Gmina stoł. król. m. Krakowa niniejszem następujący:

AKT FUNDACJI.

I. Fundacja nosić będzie miano: „Wieczysta Fundacja wiceprez. miasta, inżyniera Karola Rollego, ku żywieniu ubogich dzieci miasta Krakowa“.

II. Zakładowy majątek tej fundacji stanowi 20 zawinkulowanych listów polskiej pożyczki premjowej państwowej z roku 1920, a mianowicie: Nr. 0.131.123, 0.404.887, 0.404.903, 0.404.904. 0.404.905, 0.404.906, 0.904.907, 0.904.908, 0.904 909, 0.780.997, 0.780.998, 0.780.999, 0.781.000, 2.082.342, 2.092.101, 2.092.102, 2.092.103, 2.092.104, 2.092.105, 2.092.106, łącznej nominalnej wartości dwadzieścia tysięcy marek pol., których odbiór Gmina m. Krakowa niniejszem potwierdza.

Majątek ten zobowiązuje się Gmina m. Krakowa w Kasie miejskiej przechowywać, tymże starannie zarządzać, a w razie wylosowania listów, za kwotę z realizacji, względnie wygraną, nabyć nowe listy za takąż nominalną kwotę.

Po całkowitem zrealizowaniu listów pożyczki premjowej, Gmina m. Krakowa uprawnioną będzie ulokować ten kapitał w walorach dających pupilarne bezpieczeństwo.

III. Gmina stoł. król. miasta Krakowa, obowiązuje się realizować kupony kapitału zakładowego w terminie ich płatności i po strąceniu od uzyskanej z kuponów gotówki 5% na koszta przechowania, kontroli i zarządu fundacji, używać ją na żywienie ubogich dzieci krakowskich w specjalnych kuchniach szkolnych, kolonjach lub ochronkach.

IV. Władzę nadzorczą nad fundacją stanowi Namiestnictwo galicyjskie, lub władza, jakaby w przyszłości w miejsce jego ustanowioną została, dlategoż Gmina miasta Krakowa, będzie zobowiązaną co lat 5 w miesiącu styczniu przesyłać Namiestnictwu sprawozdanie o stanie kapitału zarodowego i użyciu odsetek.

V. Akt ten fundacji spisany zostaje w trzech egzemplarzach t. j. jeden dla Gminy m. Krakowa, drugi dla fundatora, wiceprezydenta m. inż. Karola Rollego, trzeci dla Namiestnictwa.

W dowód czego Gmina m. Krakowa akt ten na mocy uchwały Rady miasta, powziętej na posiedzeniu w dniu 6 maja 1921 r., przez wyznaczonych reprezentantów podpisuje i pieczęcią miejską zaopatruje.

Dr. Piotr Wielgus w. r.
wiceprez. miasta.

Pieczęć
Rady m. Krakowa.

Dr. Rafał Landau w. r.
radca miejski.

Dr. Ludwik Schneider w. r.
radca miejski.

Kraków, dnia 16 września 1921.

Województwo lwowskie.

L. 518. III/2 ex 1921.

Województwo lwowskie jako naczelna Władza fundacyjna w Małopolsce zatwierdza powyższy akt fundacyjny w całej osnowie z uwagą, że prawa zastrzeżone tym aktem dla Namiestnictwa przysługują obecnie Województwu lwowskiemu po myśli § 40. Rozporządzenia Rady Ministrów z 14 marca 1921 r., Nr. 39 poz. 234, w przyszłości zaś przysługiwać będą tej władzy na którą przejdą agendy fundacyjne.

Lwów, dnia 29 października 1921.

Wojewoda:

Grabowski m. p.

Województwo lwoskie.

(Miejsce pieczęci).

Podaje się do wiadomości.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 13138/1921 I. b. Kraków, 13 stycznia 1921 r.

ROZPORZĄDZENIE.

Rada miejska, uchwałą z dnia 15 grudnia 1921, ustanowiła w miejsce opłat określonych § 4. rozporządzenia Magistratu z dnia 30 września 1918 roku, L. 72708/I. b. 1918 r., nowe **jednorazowe opłaty**, które uiszczać należy na rzecz funduszu miejskiego, za zezwolenia **na umieszczenie tablic firmowych**, szyldów, godeł, oznak kupieckich, szyldów świetlnych, gablotek, portali sklepowych, balkonów itp. urządzeń, o ile są wysunięte na chodnik, lub wkraczają w słup powietrza, ponad ulicą publiczną. Opłaty te wynoszą:

Za umieszczenie:

1) poprzecznych tablic firmowych, szyldów, szyldów transparentowych, lub świetlnych, godeł i innych oznak kupieckich itp., występujących w ulicę co najwyżej na 8 cm.

a) w dzielnicach I. do VIII. i XXII. . . 400 Mk.
b) „ IX. do XXI. . . . . . 200 „
c) poprzecznych godeł rękodzielniczych, których właściciele nie posiadają wystawy, ani gablotki (w całem mieście) 200 „

2) gablotek w wymiarze normalnym, przewidzianym § 117. Regulaminu z roku 1884, 15 cm. głębokości:

a) w dzielnicach I. do VIII. i XXII. . . 1000 „
b) „ IX. do XXI. . . . . . 500 „

3) portali (wystaw sklepowych) w wymiarze normalnym, oznaczonym § 20. ustawy budowlanej (20 cm.), a najwyżej 4 m. długości tak istniejących, jak i nowo projektowanych:

a) w dzielnicach I do VIII. i XXII. . . 4000 „
b) „ IX. do XXI. . . . . . 2000 „

4) balkonów w wymiarze normalnym, oznaczonym przepisem § 19. ustawy budowlanej (1 m. 25 cm.), a najwyżej 4 m. długości:

a) w dzielnicach I. do VIII. i XXII. . . 4000 „
b) „ IX. do XXI. . . . . . 2000 „

Wymienione pod 1) i 2) opłaty uiścić są obowiązani właściciele szyldów, godeł, gablotek, reklam, tablic firmowych itp., opłaty zaś wymienione pod 3) i 4) uiścić mają właściciele odnośnych realności.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 295/1921 I. a. Kraków, dnia 28 stycznia 1922.

Opłaty za przybijanie statków, galarów itp. do brzegów Wisły.

OGŁOSZENIE.

Uchwałą z dnia 28 stycznia 1922 r. postanowił Magistrat ustanowioną uchwałą Magistratu z dnia 5 stycznia 1921 r., L. 5367/1920 I. a., opłatę za przybijanie do brzegów Wisły z 14-dniowym postojem galarów, berlinek, łodzi motorowych, statków do przewozu towarów i osób itp. podwyższyć, na kwotę 200 (dwieście) marek polskich. Zmianę miejsca przez galar, berlinkę itd. uważać należy za nowe przybicie do brzegów i pobierać nową opłatę.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

Protokoły obrad Rady miejskiej.

Posiedzenie (131 w kad. XVII.) **w dniu 31 stycznia 1922 r.**

Przewodniczący: Prezydent m.: Jan Kanty Federowicz.

Wiceprezydent m.: Dr. Bobrowski.
„ „ inż. Rolie.
„ „ inż. Sare.
„ „ Dr. Wielgus.

Sekretarz rady m.: Franciszek Strasik.

Radców miejskich obecnych **94**.

Początek posiedzenia o godzinie 5½ popołudniu.

Przed porządkiem dziennym.

Wspomnienie żałobne śp. Papieża Benedykta XV.

Prezydent Federowicz przemówił:

Świetna Rado!

Przed dziesięciu dniami zmarł papież Benedykt XV.

Cały świat katolicki okrył się żałobą, wczoraj zaś nasze miasto w uroczysty sposób zamanifestowało żałobę, której powaga świadczy o dostojności uczuć mieszkańców Krakowa.

Zmarły zwierzchnik Kościoła prowadził ster rządów kościelnych w nader trudnych warunkach, wytworzonych wojną światową.

W swej misji wielkiego rozjemcy poważnionych narodów nie zaniedbał ani jednej sposobności, by wpływem swym i dostojnością namiestnika Chrystusowego działać na walczące mocarstwa w kierunku jak najszybszego zakończenia rozlewu krwi, bądź też złagodzenia strasznych środków jej prowadzenia.

Wielką troską napełniał serce papieża smutny los jeńców i inwalidów wojennych. Niejedne humanitarne zarządzenia mocarstw w kierunku niesienia ulgi ofiarom wojny było wypływem uwzględnienia życzeń szanowanego przez wszystkie narody świata papieża.

Specjalnie interesował się papież losem dzieci. Zbierał na ten cel wielkie fundusze, z których część przyznał dzieciom Polski.

Z tego źródła za pośrednictwem komitetu książęco-biskupiego korzystały również i dzieci krakowskie.

Wpływ papieski zaznaczył się również wybitnio przez katolickich posłów do parlamentu włoskiego, którzy pierwsi podnieśli w parlamencie konieczność wskrzeszenia niepodległości narodu polskiego.

Imieniem Prezydjum miasta wnoszę:

Rada miasta Krakowa składa kondolencję z powodu skonu papieża Benedykta XV. na ręce Księcia Biskupa krakowskiego. (Lprez. 311/922).

Uchwalono.

Na znak żałoby przewodniczący zawiesza posiedzenie na 10 minut.

Wnioski nagłe.

Sekretarz odczytał następujące wnioski nagłe:

1) Sprawa restauracji zniszczonego kościoła Karmelitów na Piasku.

(Wniosek oryginalny dołącza się do protokołu). (L. 16611/921 Ba).

Nagłość uchwalono.

Rm. Adelmann, ks. Masny, Holeksa i Chwastek uzasadniają powyższy wniosek.

Uchwalono wezwać Prezydjum miasta do poczynienia odpowiednich kroków, aby uchronić ten kościół, jako cenny zabytek sztuki, od zupełnego zniszczenia.

2) Sprawa budowy gmachu na tzw. „Gródku".

(Oryginalny wniosek dołącza się do protokołu). (L. 16610/922 I. a).

Uchwalono traktować regulaminowo.

3) Wytoczenie procesu sądowego.

Imieniem Prezydenta miasta i Sekcji III. radca Magistratu Dr. Kolkiewicz wnosi:

Rada miasta uchwali:

Wnieść przeciw Marji Zasadniej, Walerji z Zasadnich Wurmowej, Zofji z Zasadnich Zasadzkiej, Heleny z Zasadnich Klohesowej i Władysławowi Zasadniemu, jako współwłaścicielom realności lwh. 167 Dz. XII. przy ul. Włóczków skargę o zeznanie kontraktu kupna-sprzedaży na rzecz Gminy m. Krakowa tejże realności lwh. 167 Dz. XII. przy ul. Włóczków, stosownie do oferty z dnia 26 kwietnia 1921 i przyjęcie tej oferty przez Radę miejską, uchwałą z dnia 6 maja 1921 r. (L. 3929/921 I. a).

Uchwalono.

Interpelacje.

Sekretarz odczytał następujące interpelacje:

1) Rm. Dr. Müllera i tow. w sprawie gospodarki w miejskiej Kasie oszczędności w Krakowie.

2) Rm. Adelmanna i tow. w sprawie braku żelaznej kurtyny w teatrze „Nowości".

3) Rm. Stanisława Nowaka w sprawie oświetlenia elektrycznego w szkole I. im. św. Wojciecha.

4) Rm. Adelmanna i tow. w sprawie składania materjałów budowlanych przy ul. św. Tomasza.

5) Rm. Dr. Müllera i tow. w sprawie zamknięcia dwóch filji pocztowych w Krakowie.

W odpowiedzi Prezydent zaznaczył, że w sprawie tej interweniował u p. ministra poczt, który oświadczył gotowość otwarcia nowych filij, jednak z braku odpowiednich pomieszczeń, chwilowo zmuszony był polecić zamknąć 2 filje, a to dla pomieszczenia biur Dyrekcji poczt.

6) Rm. Dr. Müllera i tow. w sprawie przedłożenia budżetu na rok 1922.

Odpowiedzi na interpelacje.

Sekretarz odczytał odpowiedzi na interpelacje Radców miejskich:

1) Rm. Dr. Müllera wniesioną w dniu 15 grudnia 1921 w sprawie rozpoczęcia budowy państwowych budynków w Krakowie. (L. 4844/921 B. a. bm.). (Lprez. 1421/919).

2) Rm. Dr. Müllera wniesioną w dniu 15 grudnia 1921 r. w sprawie zburzenia szkarpy w domu przy ul. Senackiej 7. (L. 4878/921 Ba bm.).

3) Rm. Dr. Rosenzweiga w sprawie zakupna ryb na święta. (L. 4653/920 III. c.).

4) Rm. ks. Masnego w sprawie zamknięcia szpitala św. Ludwika. (L. 4703/921 fiz.).

5) Rm. Holeksy w sprawie przedłożenia budżetu miejskiego na rok 1922. (L. 9/921 sekr. prez.).

Przydzielenie do Sekcji.

Rada miasta przydzieliła nowo powołanego radcę miejskiego p. Ludwika **Szklarskiego** do Sekcji ekonomicznej, Komisji dla popierania rękodzieł i przemysłu, oraz Komisji podgórskiej. (Lprez. 341/922).

Urlopy.

Rada miasta udzieliła urlopów dla poratowania zdrowia po 8 tygodni Rm. Drozdowskiemu i ks. Masnemu.

Porządek dzienny.

Przewodniczący Prez. Federowicz zawiadomił Radę miejską, że Spółka dla wyrobu świec kościelnych i przetworów miodowych (założyciele ks. Miś i A. Rothe), oraz E. Mirek zrezygnowali z kupna gruntów na Zabłociu w Dz. XXII., a Wł. Jankowski i Dr. Liebeskind ofiarując najwyżej po 4.000 Mkp. za 1 sążeń kwadr., wobec czego należy sprawy te wycofać z porządku dziennego i odesłać je z powrotem do Sekcji I. i Komisji podgórskiej.

Uchwalono.

I. Sprzedaż parceli w Dz. VIII. Annie Kohnowej.

Imieuiem Sekcji I. st. radca Magistratu Reiner wnosi:

Rada miasta uchwali:

Sprzedać p. Annie Kohnowej parcelę gminną lk. 432, wchodzącą w skład realności lwh. I. Dz. VIII. o powierzchni około 41 metr. kwadr. i część parceli gminnej lk. 789, wchodzącej w skład realności lwh. I. Dz. VIII., o powierzchni około 109 metr. kwadr. tj. razem o powierzchni około 150 metr. kwadr., oznaczonych kolorem zielonym na planie Budnownictwa

miejskiego z dnia 21 listopada 1921 r., za cenę 15.000 (piętnaście tysięcy) Mk. za jeden sążeń kwadr. w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów i to pod następującymi warunkami:

1) Cała cena kupna ma być zapłacona gotówką przy podpisaniu kontraktu.

2) Kupująca rozpocznie budowę domu na powyższych parcelach w ciągu jednego roku od dnia podpisania dotyczącego kontraktu kupna sprzedaży, gdyż w przeciwnym razie Gmina miasta Krakowa będzie miała prawo odkupu tych parcel za cenę kupna bez procentów, a prawo to ma być hipotecznie zabezpieczone.

3) Kupująca zobowiązuje się wykonać własnym kosztem pasaż (przejście) między ul. Szeroką, a ul. Starowiślną w myśl uchwały Rady miejskiej z dnia 31 października 1912 r. (LM. 34166/912 B. b.) według linji oznaczonych na planie Budownictwa miej. B. z dnia 26 czerwca 1912 r. literami P-a i R-S. przyjmując szerokość pasażu na 2 (dwa) metry.

W tym celu ma kupująca nabyć odnośny grunt i przyznać Gminie miasta Krakowa prawo przechodu publicznego hipotecznie zabezpieczone.

4) Kupująca postara się o usunięcie na własny koszt wychodków stojących na parceli gminnej lk. 432, będącej przedmiotem sprzedaży.

5) Kupująca poniesie wszelkie koszta kontraktu, intabulacji, manipulacji, pomiarów, mapek, stempli, ekstabulacji, wykonania prawa odkupu i należytości skarbowych.

6) Do podpisania kontraktu upoważnia się oprócz p. Prezydenta m. względnie jego zastępcy, pp. radców miejskich: Józefa Mitasińskiego i Dra Wacława Damskiego, a w razie przeszkody u któregokolwiek z nich pp. radców Dra Ludwika Merza i inżyniera Turskiego Władysława. (L. 438/921 I. a).

Uchwalono.

II. Wybór Komisji obywatelskiej dla wymiaru nadzwyczajnej daniny państwowej.

Imieniem Prezydjum miasta, które porozumiało się z przewodniczącymi klubów radzieckich, starszy radcą Magistratu Dr. Wydro wnosi:

Rada miasta uchwali:

Do Komisji obywatelskiej, utworzyć się mającej przy tut. Administracji podatków w myśl art. 49 ustawy o nadzwyczajnej daninie państwowej, dla daniny przypadającej od płatników podatku domowoczynszowego, powszechno-zarobkowego, oraz od lokatorów, osób wykonujących wolne zajęcia zawodowe i od właścicieli samochodów, ekwipaży i dorożek, wybiera się jako przedstawicieli:

I. własności nieruchomej miejskiej:

członkiem komisji Mitasiński Józef, radca miejski, zastępcą członka komisji Heuman Herman, radca m.

II. lokatorów:

członkiem komisji Dr. Müller Adam, radca miejski, zastępcą członka komisji Dr. Bajda Andrzej, radca m.

Uchwalono. (L. 389/922 II. a).

III. Wybór Komisyj dzielnicowych dla wymiaru nadzwyczajnej daniny państwowej.

Rm. Kosobudzki po porozumieniu z przewodniczącym klubów radzieckich, przedstawia następujący skład gminnych Komisyj dzielnicowych dla wymiaru nadzwyczajnej daniny państwowej:

Dzielnica I. i II. (Śródmieście-Wawel): ks. Dr. Caputa, Gałuszkiewicz Kazimierz, ul. św. Tomasza 31, Suder Piotr, Senacka 11.

Dzielnica III. (Nowy Świat): Miedniak August, Kwieciński Juljan, Goellner Rudolf.

Dzielnica IV. (Piasek) Dr. Fr. Mussil, Kwinta Franciszek, Batorego 2, Kurek Józef, Łobzowska 21.

Dzielnica V. (Kleparz): Mitasiński Józef, Dudek Józef, Długa 27, rm. Englisch Jan.

Dzielnica VI. (Wesoła): Rakisz Szczepan, Kawiarz Marek, Starowiślna 12, Jaroszewski Bolesław.

Dzielnica VII. (Stradom): Dr. Landau Filip, Dr. Schreiber Henryk, Woźniak Stanisław kom. obw.

Dzielnica VIII. (Kaźmierz): Dr. Landau Ignacy, Schönberg kupiec, Stradom 2, Ryszanek zast. kom. obw.

Dzielnica IX. i XXII. (Ludwinów i Podgórze): rm. Opiustil, Stepański Franciszek, Ludwinowska 18, Dembowski kom. obw.

Dzielnica X. (Zakrzówek): Batko.

Dzielnica XI. (Dębniki): Rotter kom. obw., Krzepowski Wacław.

Dzielnica XII. (Półwsie): inż. Drobniak.

Dzielnica XIII. (Zwierzyniec): Igliński kom. obw., Dudek Walenty.

Dzielnica XIV. (Czarna Wieś): Radwanek kom. obw.

Dzielnica XV. (Nowa Wieś): Dr. Müller Adam.

Dzielnica XVI. (Łobzów): Dr. Ludwik Schneider.

Dzielnica XVII. (Krowodrza): rm. Dutkiewicz.

Dzielnica XVIII. (Warszawskie): Chwastek, Kozakiewicz kom. obw.

Dzielnica XIX. (Grzegórzki): Szarek Stanisław.

Dzielnica XX. (Dąbie): Dymek, kom. obw., Owsianka Józef, Grzegórzecka 39.

Dzielnica XXI. (Płaszów): Kęsek Jan, Kostecki Wojciech, Płaszowski L. 51, Górka kom. obw.

Uchwalono. (L. 809/922 II. a).

IV. Wybór Komisyj szacunkowej dla podatku dochodowego.

Rm. Kosobudzki po porozumieniu się z przewodniczącymi klubów radzieckich przedstawia następujący skład członków Komisyj szacunkowych dla podatku dochodowego:

Członkowie: Dr. Ludwik Schneider, Rimier, Godzicki Jan, Kosobudzki Piotr, Dr. Bogdani Roman, Dr. Landau Ignacy, Wallach, Zawojski Władysław, Dr. Ferber Henryk, Jasiński Jan, Dr. Müller Adam, inż. Mianowski Henryk.

Zastępcy: inż. Krzepowski Wacław, Bialik Józef, Miedniak August, inż. Pelz Jan, Dr. Damski Wacław, Dr. Stuhr, Tokar Jan, Englisch Jan, Dr. Rosenzweig Józef, Holeksa Karol, Dr. Kowalski. (L. 922/922 II. b).

Uchwalono.

Zniesienie opłat targowych, oraz podwyższenie opłat od spirytusu i piwa.

Imieniem Komisji administracyjnej, oraz Sekcji skarbowej i prawniczej, st. radca Magistratu Dr. Zawadzki wnosi:

Rada miasta uchwali:

A) Obecnie pobierane na podstawie § 1. ustawy z dnia 15 kwietnia 1910 r., Nr. 122 Dz. u. k. i uchwały Rady miasta z dnia 12 września 1921, zatwierdzonej przez Tymczasowy Wydział Samorządowy reskryptem z dnia 27 września 1921, L. 26762, opłaty od trunków podwyższa się, a mianowicie:

I. *a)* od płynów spirytusowych, w których zawartość alkoholu da się oznaczyć za pomocą studzielnego alkoholomierza przy temperaturze + 12° R. zawierających:

1) nie więcej niż	30 stopni	ze	120	na	300 Mk.
2) „ „ „	40 „	„	160	„	400 „
3) „ „ „	50 „	„	200	„	500 „
4) „ „ „	70 „	„	280	„	700 „
5) „ „ „	90 „	„	360	„	900 „
6) więcej „	90 „	„	400	„	1.000 „

b) od płynów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się przepisanym alkoholomierzem oznaczyć, ze 180 na 450 Mk. od litra, a to bez względu na zawartość alkoholu.

II. *a)* od piwa jakiegokolwiek gatunku, z wyjątkiem porteru i piwa angielskiego, z 8 na 20 Mk. od litra;

b) od porteru i piwa angielskiego z 25 na 50 Mk. od litra.

Poleca się:

1) Magistratowi, aby się postarał o zatwierdzenie powyższych uchwał.

2) Administracji akcyzy, aby po myśli § 9. na wstępie wzmiankowanej ustawy, przeprowadziła wymiar i pobór dodatkowej opłaty od tych ilości trunków, które w chwili faktycznego wprowadzenia powyższych opłat na terytorjum miasta Krakowa się znajdą. Wymiar i pobór dodatkowej opłaty nastąpi od pełnej ilości zapasu bez potrąceń.

B) Przeprowadza się następujące ulgi w podatkach i opłatach:

a) odnośnie do linjowego podatku konsumcyjnego:

1) zniża się stopę podatkową od tłuszczów do celów technicznych, która wynosi 1% ceny targowej tych artykułów do ½%;

2) upoważnia się Administrację akcyzy do udzielania firmom, które trudnią się handlem tranzytowym tłuszczów do celów technicznych, zwrotu podatku przy wywozie.

b) odnośnie do podatku od towarów, sprowadzanych kolejami i drogami wodnemi
Zniża się do połowy opłatę od półfabrykatów, które sprowadzają fabrykanci do dalszej przeróbki, t. j. z 50 na 25 Mk. od cetnara metrycznego.

c) odnośnie do opłat targowych:
Znosi się opłaty targowe od artykułów spożywczych, jako to od mleka, sera, masła, jaj.

Niniejsze ulgi w podatkach i opłatach, wchodzą w życie z dniem, w którym wejdą w życie podwyższone opłaty od spirytusu, wódek i piwa.

(L. 511/922 akc.).

(Sprawozdanie dołącza się do protokołu).

Rm. Ostrowski zgłasza wniosek:

Rada miasta uchwala udzielić zwrotu podatku tonażowego wielkim firmom handlowym, mające własne magazyny transitowe w Krakowie, o ile wywożą z miasta towar, poprzednio opodatkowany z granic miasta.

Rm. Adelmann zgłasza wniosek:

Poleca się Prezydjum miasta, by w przeciągu czterech tygodni przedłożyło budżet za rok 1922.

Rm. Dr. Rosenzweig przedstawia następujący wniosek:

1) Zwolnić od podatku gminnego spoż. uchwalonego na posiedzeniu Rady miej. w dniu 21 lipca 1921 r.:

a) bydło rogate, nierogaciznę, mięso,
b) owoce niepakowane i powidła,
c) tłuszcze i oleje,
d) mydła i świece,
e) węgiel kamienny.

2) Odnośnie do podatku od towarów sprowadzanych kolejami, zwolnić od podatku:

a) książki szkolne,
b) materjały budowlane,
c) papier.

Rm. Godzicki zgłasza wniosek:

Wzywa się Prezydjum miasta, aby bezzwłocznie przedłożyło wniosek w sprawie uregulowania opłat konsumcyjnych od surowców i półsurowców, wprowadzanych do miasta, a to celem zabezpieczenia zdolności konkurencyjnej fabryki i zakładów przemysłowych w obrębie miasta Krakowa, wobec zakładów położonych poza obrębem miasta, a posiłkującymi się tymi samymi surowcami.

Rm. Dr. Gross zgłasza wniosek:

1) Zwalnia się w całości tłuszcze do celów technicznych od linjowego podatku konsumcyjnego.

2) Uchyla się podatek od towarów, dowożonych kolejami lub drogami wodnemi.

Wniosek rm. Ostrowskiego uchwalono traktować regulaminowo.

Wniosek rm. Dr. Rosenzweiga odrzucono.

Wniosek rm. Godzieckiego i Grossa przekazano traktować regulaminowo.

Wnioski Sekcji skarbowej i Komisji administracyjnej zamieszczone pod *A)*, uchwalono, zaś pod *B)*, przekazano Komisji administracyjnej, celem ponownego rozpatrzenia.

V. Statut emerytalny dla pracowników gminnych.

Imieniem Prezydenta miasta, Sekcji II. i III. rm. Dr. Zoll wnosi:

Rada miasta uchwali:

1. Zatwierdza się załączony projekt statutu emerytalnego dla pracowników Gminy stoł. król. miasta Krakowa *).

Statut ten nie obowiązuje personalu robotniczego Elektrowni i Gazowni miejskiej.

2. Upoważnia się Prezydjum miasta do wydania rozporządzenia wykonawczego do przedłożonego ad I. statutu emerytalnego opartego w głównych zarysach na zasadach rozporządzenia wykonawczego państwowego z dnia 10 listopada 1921 r. Nr. 93 poz. 686, Dz. ust. Rzp. z temi odchyleniami, jakie różnice między załączonym ad I. statutem, a państwową ustawą emerytalną, prawa już przez stałych pracowników miejskich nabyte, oraz właściwości stosunku służbowego w Gminie stoł. król. m. Krakowa wymagają.

3. Upoważnia się Prezydenta miasta do asygnowania uposażeń emerytalnych na zasadzie zatwierdzonego pod 1) statutu, emerytom Gminy m. Krakowa, którzy przeszli w stan spoczynku przed dniem 1 lipca 1920 r., oraz pozostałym po nich wdowom i sierotom.

4. Upoważnia się Prezydenta miasta do przenoszenia w stan spoczynku i przyznawania zaopatrzeń emerytalnych pracownikom miejskim, którzy przejdą w stan spoczynku na zasadzie postanowień załączonego statutu emerytalnego, oraz pozostałym po nich wdowom i sierotom.

5. Nadzwyczajne zaopatrzenia (dary z łaski), wynosić mają w przyszłości 25 do 75% uposażenia najniższego stopnia służbowego, względnie stopnia płacy, a to wyżej 10 lat służby 25%, wyżej 20 lat służby 50%, wyżej 30 lat służby 75%.

W tymże samym stosunku przysługuje osobom pobierającym dary z łaski, prawo do poboru dodatków drożyźnianych o zmiennym mnożniku.

6. Upoważnia się Prezydenta miasta do podwyższenia darów z łaski już przyznanych do wysokości przewidzianej postanowieniem art. 4 niniejszej uchwały, oraz przyznawania darów z łaski w przyszłości w granicach tegoż postanowienia.

7. Uchwała powyższa wchodzi w życie z dniem 1 października 1921 r.

8. Na pokrycie wydatków z wykonaniem jej połączonych, uchwala się dla budżetu miejskiego na rok 1921 dodatkowo kwotę 5,000.000 Mk.

(L. 2670/921 prez.).

Rm. Dr. Drobner zgłasza wniosek:

1) Skreślić ustęp 1 art. 4-go.

2) Poprawka do art. 21. Artykuł ten ma brzmieć: wdowy, tudzież pozostałe po pracownikach miejskich dzieci ślubne, oraz nieślubne, żyjące z pracownikiem miejskim we wspólnem gospodarstwie domowem i przezeń zawsze jako jego dzieci uznawane itd.

3) Gdzie w ustawie mowa o wdowach, rozumie się pod tem mianem i osoby żyjące z pracownikiem miejskim we wspólnem gospodarstwie domowem, w charakterze małżonki conajmniej przez 10 lat, o ile prawa małżonka pensji wdowiej po nim nie pobiera.

*) Statut wydrukowano w niniejszym numerze w dziale rozporządzeń.

Rm. Dr. Rosenzweig wnosi:

a) Rada miej. wzywa odnośne komisje, aby zreformowały statuty zaopatrzenia robotników gminnych na zasadach statutu emerytalnego dla pracowników Gminy miasta Krakowa.

(Lprez. 342/922).

b) Do art. 6-go: pracownicy z uniwersyteckiem wykształceniem, bez względu na wiek po ukończeniu lat 30 służby, inni po 35 latach służby.

Wiceprez. miej. Dr. Wielgus i rm. Dr. Zoll, udzielili szczegółowych wyjaśnień.

Poprawki rm. Dr. Drobnera odrzucono.

Wniosek rm. Rosenzweiga pod *a)*, uchwalono traktować regulaminowo pod *b)* odrzucono.

Wnioski Sekcji II. i III. uchwalono.

VI. **Sprawa kapelana cmentarnego.**

Imieniem Prezydenta miasta, Sekcji II., III. i IV. Wiceprez. miasta Rolle wnosi:

Rada miasta uchwali:

1. Przyznaje się za dożywotnie umieszczenie obecnego kapelana cmentarnego ks. Franciszka Namysłowskiego w Zakładzie im. Helclów od chwili umieszczenia taką kwotę, jaką wynosi taksa lecznicza w III. klasie w szpitalach krakowskich.

2. Nowomianowanemu kapelanowi cmentarnemu przyznaje się na czas pełnienia obowiązków kapelana cmentarnego, uposażenie odpowiadające każdorazowej płacy zasadniczej, z każdorazowym dodatkiem drożyźnianym urzędnika państwowego XI. stopnia płacy, jednak bez dodatku za wysługę lat i za studja, oraz bez prawa do emerytury. — Ponadto otrzyma kapelan cmentarny wolne mieszkanie w domu cmentarnym i dochód z odsetek fundacji im. Helclów.

Uchwalono. (L. 279/922 IV.).

VII. **Rozszerzenie cmentarza miejskiego.**

Imieniem Sekcji I. i II. rm. inż. Adelmann wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Postanawia się przystąpić do rozszerzenia cmentarza miej. na gruntach w Dz. XVIII. i gminy Olsza, według projektu Budownictwa oddz. B. z 22 lutego 1917 r. L. 121895/16 I. a.

2) Poleca się Magistratowi przeprowadzenie tej sprawy. (L. 43/922 I. a).

Uchwalono.

VIII. **Oddanie aktów polowych byłego 16-go pułku strzelców.**

Imieniem Komisji archiwalnej wiceprez. miasta inż. Rolle wnosi:

Rada miasta uchwali:

Upoważnia się Dyrekcję archiwum aktów dawnych do oddania aktów polowych byłego 16 pułku strzelców, złożonych w archiwum aktów dawnych m. Krakowa 24 listopada 1918 r., Zarządowi archi-

walnemu D. O. G. w Krakowie, za urzędowem poświadczeniem odbioru. (L. 11355/921 V. a).

Uchwalono.

Na wniosek rm. Dr. Müllera następujące sprawy uchwaliła Rada miasta **„en bloc"**.

I. Linja regulacyjna w Dzielnicy XV.

Wniosek Sekcji I.

Rada miasta uchwali:

1) Zatwierdza się linje regulacyjne dla parceli lk. 404/I. lwh. 101 Dz. XV., położonej u zbiegu ulic Konarskiego, Płuczki i mającej się otworzyć przecznicy ul. Urzędników w Dz. XV. Nowa Wieś, według linji wykreślonych w planie Budownictwa miej. oddz. b. z dnia 4 września 1914, kolorem niebieskim i oznaczonych głoskami a—b—c—d.

2) Zatwierdza się podział parceli lk. 404/I. na dwa odrębne ciała hipoteczne według linji oznaczonej na powyższym planie kolorem niebieskim, pod warunkiem, że w myśl noweli § 16. ustawy bud. krak. właściciele odstąpią Gminie bezpłatnie i w stanie wolnym od ciężarów hipotecznych, części gruntu, zawarte między powyższemi linjami, a granicą ich własności. (L. 2477/921 Bb.).

II. Regulacja ulicy Włóczków w Dz. XII.

Wniosek Sekcji I.

Rada miasta uchwali:

1) Zatwierdza się na podstawie noweli do § 16. ust. bud. krak. uregulowanie ul. Włóczków w Dz. XII., oraz otwarcie z urzędu jej przedłużenia aż do gruntów pofortecznych, według planu Budownictwa miej. oddz. B. z dnia 12 stycznia 1914 r. z linjami regulacyjnemi, wyrysowanemi tamże kolorem czerwonym i oznaczonemi głoskami a—b—c—d—e, od strony północno-wschodniej, zaś głoskami f—g—h—i od strony południowo-zachodniej.

2) Poleca się Magistratowi, w myśl § 16. powyższej ustawy, przystąpić do wykupna potrzebnych gruntów, zestawienia kosztorysów i przedłożenia ich Radzie miejskiej.

3) Magistrat przedłoży w swoim czasie kosztorys uporządkowania powyższej ulicy Radzie miejskiej. (L. 2314/921 Bb).

III. Dodatki budowlane dla urzędników Budownictwa miejskiego.

Wniosek Prezydenta miasta, Sekcji II. i III.

Rada miasta uchwali:

Urzędnikom technicznym Budownictwa miejskiego oddz. B., przyznaje się od dnia 1 grudnia 1921 w miejsce dotychczasowych dodatków za prowadzenie budowy przewidziane § 2. rozp. Rady Ministrów z 5 sierpnia 1921 poz. 473 Dz. u. Rzp. tj. wynoszące zasadniczo dla stopni służbowych:

XII.—X.	393 Mk.	75 fen.
IX.—VIII.	450 „	— „
VII.	562 „	50 „
VI.	675 „	

miesięcznie z tem, że kwoty te mają być podniesione o tyle procent, ile wynosi każdocześnie mnożnik dodatku drożyźnianego dla m. Krakowa. (L. 3022/921 prez.).

IV. Sprawozdanie kasowe miejskiej Izby obrachunkowej.

Wniosek Sekcji II.

Rada miasta uchwali:

1) Przyjmuje się do zatwierdzającej wiadomości sprawozdanie miejskiej Izby obrachunkowej z dnia 18 listopada 1920 r., o obrotach kasowych i stanie funduszu regulacji i uporządkowania miasta za czas od 1 lipca 1918 do 31 grudnia 1918 r.

2) Przyjmuje się do zatwierdzającej wiadomości zamknięcie rachunku funduszu regulacji i uporządkowania miasta, za czas od 1 lipca 1918 do 31 grudnia 1919 i udziela się odpowiedzialnym urzędnikom miejskiej Izby obrachunkowej absolutorjum.

V. Dodatkowe kredyty.

A) Wniosek Komisji drogowo-kanałowej i Sekcji skarbowej.

Rada miasta uchwali:

Przyznaje się dla działu drogowego Budownictwa miejskiego B. dział VI. p. 4. Budowy i roboty publiczne, wydatków zwyczajnych budżetu 1921 r., dodatkowy kredyt w łącznej kwocie 17,000.000 Mk., a to dla udotowania następujących budżetem 1921 r. objętych pozycji:

Dział VI. poz. 4.

A. *a)* Konserwa na szosy	5,000.000 Mk.
b) Piasek do walcowania	90.000 „
c) Robocizna	400.000 „
d) Narzędzia dla drożników	50.000 „
f) Ruch walców drogowych	1,000.000 „
B. Utrzymanie bruków	5,000.000 „
D. Utrzymanie byłych dróg rządowych Dz. XXII.	80.000 „
H. Utrzymanie mostów	50.000 „
K. Naprawa bruków z urzędu	5,000.000 „
T. Utrzymanie koni	2,000.000 „
W. Utrzymanie automobilu	200.000 „

Dział VI. poz. 5.

e) Płaca dla 22 drożników	400.000 „
f) Narzędzia	30.000 „
g) Koszta wywozu	600.000 „
h) Robocizna	1,000.000 „
Okrągło	17,000.000 „

(L. 1619, 1564, 1563, 1562/921 Bb.).

B) Ze względu na ciągły wzrost cen robocizny i materjałów, przyznaje się następujące kredyty dodatkowe:

W dziale VI. 2 a.	41.000 Mk.
„ VI. 2 b.	530.000 „
„ VI. 2 c.	1,070.000 „
„ VI. 2 d.	1,930.000 „
„ VI. 2 e.	810.000 „
Razem	4,381.000 Mk.

(L. 1948, 1947, 1945, 1716, 1707/921 Bb.).

C) Wnioski Sekcji I. i II.

Rada miasta uchwali:

Przyznaje się dla działu VII. poz. 6 budżetu na rok 1921, kredyt dodatkowy w wysokości 59.100 Mk. na utrzymanie ogrodnika w parku Dra Jordana.

(L. 4046/921 I. a).

D) Przyznaje się dla działu IX. poz. 6 A. m. budżetu na rok 1921 „Wrotny przy bramie cmentarnej“ — kredyt dodatkowy w kwocie 53.752 Mk. (L. 4179/921 I. a).

E) Przyznaje się dla działu IX. poz. 6 lit. A. e., budżetu na rok 1921 oświetlenie naftowe i gazowe na cmentarzu, kredyt dodatkowy w kwocie 7.000 Mk. (L. 4181/921 I. a).

Przewodniczący zamyka posiedzenie o godzinie 10½ w nocy.

Posiedzenie tajne (55 w kad. XVII.) **w dniu 31 stycznia 1922 r.**

I. **Zwolnienia ze służby.**

1. P. Fryderyka **Jaroszewskiego**, miejskiego lekarza weterynaryjnego zwolniono z dniem 27 lutego 1921, na własną prośbę z zajmowanej posady, odmawiając równocześnie jego prośbie o udzielenie jednorazowej odprawy. (Lprez. 3559/921).

2. P. Józefa **Borsę**, adjunkta-geometrę miej., zwolniono na własną prośbę z zajmowanej posady z dniem 31 grudnia 1919 roku. (L. 3579/921 prez.),

II. **Zaopatrzenie.**

Marji **Osmańskiej**, wdowie po śp. Ignacym Osmańskim, emeryt. pomocniku miejskiej Straży pożarnej, przyznano w drodze łaski zaopatrzenie w kwocie 280 Mk. rocznie od dnia śmierci męża tj. od 2 października 1921 począwszy.

(Lprez. 3261/921).

III. **Veniam aetatis.**

W etacie służby wodociągów miejskich przyznano veniam aetatis:

1) **Wójcikowi** Tomaszowi, smararzowi miejskiemu, urodzonemu 13 grudnia 1877 r.

(L. 3255/21 prez.).

2) **Sarnie** Andrzejowi, smararzowi, urodzonemu 19 sierpnia 1877 r. (L. 3251/21 prez.).

3) **Tyrańskiemu** Józefowi, murarzowi, urodzonemu 4 stycznia 1879 r. (L. 3156/21 prez.).

4) **Kubińskiemu** Franciszkowi, robotnikowi, urodzonemu 22 stycznia 1877 r. (L. 3155/21 prez.).

5) **Plucie** Andrzejowi, palaczowi, urodzonemu 13 listopada 1869 r. (L. 3484/21 prez.).

6) **Małeckiemu** Józefowi, palaczowi, urodzonemu 3 marca 1856 r. (L. 3483/21 prez.).

7) **Targalskiemu** Adamowi, maszyniście, urodzonemu 23 grudnia 1868 r. (L. 3478/21 prez.).

8) **Celerowi** Janowi, robotnikowi, urodzonemu 15 października 1866. (L. 3481/21 prez.).

Sprawozdania z posiedzeń Sekcyj i Komisyj.

Sekcja prawnicza.

I. Posiedzenie w dniu 12 stycznia 1922.

Przedmiotem obrad była sprawa **statutu emearytalnego** dla pracowników Gminy stoł. król. miast.-Krakowa. — Statut ten oparty na postanowieniach państwowego statutu emerytalnego, został uchwalony

II. Posiedzenie w dniu 13 stycznia 1922.

Referent wiceprez. Wielgus przedstawił **sprawę reformy rolnej w obrębie miastą**. Są pewne różnice między uchwałą sejmową o reformie rolnej z r. 1920, a uchwaloną konstytucją z r. 1921, która mówi, że przyszłe ustawy ustalą, w jakiej mierze prywatna własność ma być wywłaszczoną. Ustawa rolna powinna znaleść zastosowania, jednakże należy dążyć do pewnych zmian co do sposobu jej wykonania. Referent proponuje, by Komisja powzięła opinję, że niezabudowane grunty, leżące w obrębie miasta i w sferze jego interesów, mogą być przymusowo wykupione i to nawet obszary poniżej 60 ha. Jednakowoż parcele budowlane tak w obrębie miasta, jak i w sferze jego interesów położone, nie mogą być przedmiotem przymusowego wykupu. Wreszcie przymusowo wykupione grunta, położone w obrębie miast, mogą być użyte tylko na budowę kolonji robotniczych, i urzędniczych, w miarę rzeczywistej potrzeby; zaś na cele rozszerzenia miasta, mogą być użyte grunta poza granicami miasta, a położone w sferze jego interesów. Nad tem proponowanem wyrażeniem opinji, wywiązała się dyskusja, która nie doprowadziła na razie do uzgodnienia zdań. Posiedzenie odroczono, a Komisja zbierze się wkrótce ponownie, celem definitywnego wydania swej opinji, co do omówionych spraw.

Sekcja V.

Posiedzenie w dniu 5 stycznia 1922 r.

Na posiedzeniu rozpatrywano sprawę udzielenia **koncesji na nową aptekę** w Krakowie, oraz **przyjęto** szereg **osób do Gminy m. Krakowa,** na podstawie zasiedzenia, bądź też za opłatą taksy.

Komisja administracyjna ze Sekcją skarbową.

Posiedzenie 23 stycznia 1912.

Na podstawie referatu naczelnika Administracji akcyzy Dr. Zawadzkiego rozpatrywano sprawę **zniesienia opłat targowych** od artykułów koniecznej konsumcji tj. mleka, sera, masła, jaj. celem zapoczątkowania zniżki cen tych artykułów. Również rozpatry-

wano **ulgi w podatku konsumcyjnym i towarowym**, jakie należy wprowadzić dla handlu transitowego i przemysłu wytwórczego w Krakowie, który znajduje się z powodów walutowych w znacznym zastoju.

Naturalnie ulgi te, które dla konsumentów i kupiectwa są wielkiej wagi, spowodują ubytek w dochodach wynoszący około 35 miljonów marek i dlatego mogą być przeprowadzone jedynie w razie wyszukania innego źródła dochodu, któryby ten ubytek wyrównał. Prawdopodobnie będą w tym celu podniesione opłaty od spirytusu, wódek i piwa.

Komisja dla przemysłów koncesjonowanych.

Posiedzenie w dniu 28 stycznia 1922.

Komisja wydała **opinję** co do szeregu wniesionych podań **o udzielenie koncesyj** przemysłowych.

Komisja wodociągowa.

Posiedzenie w dniu 3 stycznia 1922.

Przyjęto **budżet wodociągowy** na rok 1922.

Nakładem Gminy miasta Krakowa. — Czcionkami drukarni Związkowej w Krakowie, ul. Mikołajska L. 13.